

Lecția solidarității jurnalistice

La început a fost *cronicarul*. Din speța cronicarilor s-au născut scriitorii... (ei au născocit literatura, o osmoză de realitate și ficțiune) ...și **jurnaliștii** - cei vrednici să consemneze realitatea așa cum este ea, nudă, crudă, frumoasă și urâtă, în același timp.

O dată cu inventarea tiparului, au apărut **jurnaliștii de cursă lungă**, care au transformat pasiunea în meserie, spre folosul oamenilor. Lor le datorăm frescele pe care istoricii le numesc „izvoare”.

Cronicile jurnaliștilor alcătuiesc **radiografia** vremurilor pe care le trăiesc. Scrierile lor devin **documente**. De aceea, ei trebuie să aibă harul de a vedea de la o oarecare înălțime evenimentele la care sunt martori.

Penuria mijloacelor de informare în masă a dus, în ultimele decenii, la dezvoltarea unei adevărate **industrii media**. Parte a economiei de piață, această industrie presupune un plan concurențial. Beneficiarul concurenței profesionale este **consumatorul de media**, omul modern, dependent de informație. Concurența, însă, nu trebuie să lase loc adversităților și orgoliilor.

Jurnaliștii alcătuiesc o *breaslă* care funcționează pe **principiul solidarității**. Solidaritatea aduce mai multe beneficii jurnalistului, decât izolarea, trufia sau ranchiuna.

Jurnalistul nu trebuie să uite că **nu este mai presus de lege** (legile date de stat și codul deontologic). Prin aceasta dă dovadă de respect față de membrii societății și își păstrează nealterată credibilitatea.

Datorită spiritului său iscoditor și curiozității ce și-o manifestă în numele datoriei de a informa publicul, jurnalistul este expus, uneori, la diverse pericole care îi pot afecta sănătatea, integritatea corporală sau viața. Căci el e un soldat în linia întâi... Dar poate fi expus și la presiuni (fizice sau psihice) din partea unor persoane sau grupuri de persoane care au interesul să nu li se dezvăluie activitatea mai mult sau mai puțin legală. Și în astfel de cazuri **solidaritatea de breaslă** e decisivă. Dar, pentru asta, el trebuie să-și păstreze verticalitatea și incoruptibilitatea.

Jurnalistul trebuie să trateze orice caz fără prejudecăți și idei preconcepute, să adune date și probe relevante, să nu formuleze sentințe gratuite. Sentințele sunt apanajul justiției și un prerogativ al comunității.

Pregătirea unui jurnalist, deprinderea tehnicilor specifice meseriei, se realizează *în solitar* și ține de capacitatea individuală de a asimila cunoștințe și de a le pune în practică. Însă el își desfășoară activitatea **în solidar**, în mijlocul unui colectiv redacțional și este coleg de breaslă cu toți ceilalți jurnaliști, care merită respectul cuvenit.

Oricât de bine pregătit ar fi, oricât de credibil și talentat ar fi, vocea unui jurnalist ar striga în pustie și va cădea pradă ignoranței celorlalți, dacă nu îi va avea de partea sa pe confrăți. **Campaniile de presă** izbutite se realizează doar **în solidar**. Forța și puterea presei e dată de suma jurnaliștilor care aderă la o idee și o promovează pe mai multe canale media.

În solitar, un bun jurnalist știe că trebuie să aibă, în primul rând, o mare pasiune pentru această meserie. O pasiune sinceră și dezinteresată, căci **jurnalismul e un drog dulce-amar de care devii dependent**. Jurnalismul nu e un accident, ci o meserie predestinată, pentru cei ce au cu adevărat o chemare lăuntrică.

În solitar, un bun jurnalist trebuie să aibă fler și talent. Un jurnalist lipsit de fler nu va simți dimensiunea și consecințele unui eveniment. Pentru a avea fler, trebuie să fii permanent **conectat** la tot ce se întâmplă în domeniul tău.

În solitar, un bun jurnalist va ține mereu cont de pragul de așteptare al consumatorului de presă, care dorește să fie informat prompt, corect și obiectiv, să câștige timp și bani, să fie scutit, pe cât posibil, de eforturi suplimentare, să ia cunoștință de evenimentele care îl privesc, să i se ofere informații credibile, să afle cum trăiesc alții, ce stil de viață au și să se raporteze la ei.

Dar toate acestea și multe altele se dobândesc într-o școală de presă.

De regulă, despre **necesitatea și valoarea solidarității** se vorbește pasager și accidental, cultivându-se mai degrabă individualismul și importanța carierei profesionale. Prea rar se înțelege că **solidaritatea** nu înseamnă nivelarea valorilor, ci însumarea lor, ceea ce dă forță și noblețe acestei meserii.